

ובזוה"ק פ' זו (קסב סע"ב) ת"ח ישבעו עצי ה' ארזי לבנון מאן לבנון הא אוקמה. והיינו שמצינו בזוה"ק (ח"ג ב א) דהא קול אתי לדבור כו' דהא לית קול בלא דיבור ולית דבור בלא קול וע"ד אתי מלבנון כלה דעקרא דתרווייהו מלבנון קא אתיין ע"ש. והיינו דמפרש לבנון על בינה אימא עלאה שמוליד בן ובת והיינו קול ודבור דבור מלכות וקול ו' ז"א דאיקרי אות אמת. וכאן מפרש לבנון על הדעת שהוא פנימיות הכתר כידוע. והוא כעין דרשת הגמ' לבנון שמלכין עונותיהן של ישראל. והוא אם יהיו חטאיכם כשנים הללו שסדורות מו' ימי בראשית כשלג ילבינו וכמו שאמרנו וז"ש הא אוקמה שלשון זה מורגל בזוה"ק על דרשות רז"ל בס' הנגלים דמה שנזכר בס' הלשון הא אוקמנא כידוע וז"ש אשר שם צפרים יקננו באן אתר בלבנון ואלין אינון תרין צפרים דקאמרן בכמה אתר כו' עלאין ונפקין מלבנון דאיהו ולעילא ורזא דמלה וללכן שתי בנות וגו' והיינו עלמא דאתכסיא ועלמא דאתגליא יובלא ושמיטה שכינתא עלאה בינה ושכינתא תתאה מלכות ונפקין מלבנון הוא הדעת פנימיות הכתר וז"ש דאיהו ולעילא ואז היו בגלות תחת יד לבן בקליפה וז"ש ורזא דמלה וללכן שתי בנות וזה כל ענין הפרשה: ומה"ט אין שום פרשה פתוחה או סתומה. שהפרשיות הם ליתן ריוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה וכמ"ש בריש תו"כ הובא ברש"י. וכאן כל הפרשה ענין אחד הוא שמרמז לבנין כנס"י וז"ש בזוה"ק (קסג א) אם חכמת חכמת לך וגו' דהא כל מילי דאורייתא כלהו מלין עלאין ויקירין וכל מלה ומלה כתיב בה ויקרה היא מפנינים וכו' עייש"ב. וזה הוזכר בכמה מקומות ונכתב בפרשה זו ביחוד מפני שנראה ספורי מעשיות. ובאמת הם סודות עלאין וכל הפרשה עסק א' איך שעבד יעקב ז' שנים והוציא מת"י לבן הב' בנות. מקודם לאה נגד עלמא דאתכסיא שישראל קשורים בשורש כמ"ש שרצונינו לעשות רצונך וכו' והז' שנים היינו נגד הז' מדות מבינה עד יסוד ואח"כ זכה לרחל אחר ז' הימים להתברר ז"פ ז'. ועבד אח"כ עוד ז' שנים עד שנולד יוסף לתקן המעשה והפעולה של כל ישראל דכתיב ועמך כולם צדיקים כמו שאמרנו. וזה כל העסק שהוציא מתח"י לבן הב' בנות תרין צפרים. וכ' חסידה ברושים ביתה שית בנין עלאין שית סטרין דעלמא כמ"ש בזוה"ק והיינו דעלמא עלאה נקראה אימא שמוליד ו' המדות ומדה אחרונה שנקרא ברתא ואח"כ עבד עוד ו' שנים בצאן להוציא כל הכנס"י. ונרמז במ"ש בכ"ר (פ' עג) שהיה לו ס' ריבוא עדרים ומספר ס"ר הוא מכוון לנפשות בני ישראל ששורש כנס"י ס' ריבוא כמנין אותיות וחלקי אותיות שבתורה. והיה כל עסקו אז והכשבים הפריד יעקב וגו' שבריר הכנס"י וכמ"ש בזוה"ק (קסג ב) ולא שתם על צאן לבן דלא שוי חולקיה ועדיב עמהון כו' ובס'ת (קסב סע"א) עדרים אפריש ליה לגרמיה כו' וזה כל ענין הפרשה שכל הכנס"י היה בגלות אצל לבן בקליפה והוציאם יעקב משם. ומזה ענין ההפטורה וכמו שאמרנו. וכן מזמור של שבת מתחיל טוב להודות לה' ובפרדר"א שכל מי שמודה ועוזב כו' דכ' מודה ועוזב ירוחם ומסיים צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה. לבנון שמלכין עונותיהן של ישראל דשבת זמן תשובה לתקן בשורש אם יהיו חטאיכם כשנים הללו שסדורות ובאות מו' ימי בראשית כשלג ילבינו:

5

פרי יוצא צדיק

ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש. במד"ר שהשקיע הקב"ה גלגל חמה שלא בעונתה כו' ר"פ כו' אמר שמע קולן של מ"ה אומרים בא השמש אתא שמשא כו' מי גילה לו ששמי שמש כו'. ויש להבין למה שדרשו כי בא השמש על יעקב שנקרא שמש מה זה טעם שלן שם כי בא השמש מפני ששמע שקראוהו שמש. ויתכן לפי מה שא' שהשקיע חמה שלא בעונתה ומש"ה היה מוכרח ללון שם. אבל לדרשא זו יש להבין פ' הכ' וילן שם כי בא השמש. אך במד"ר אח"כ אי' תרכוסא של ג' רגלים הראה לו כו' את הוא רגל שלישי כו' חבל נחלתו מה החבל הזה פחות מג' אין מפקיעין אותו כך האבות אין פחות מג'. והיינו שהראה לו שהוא כל המרכבה הקדושה וכש"נ והנה ה' נצב עליו והוא בתכלית השלימות בעולם שהוא המשפיע האור בעולם והיינו אור קדושתו ית"ש. ואי' בזוה"ק פ' זו (קסג ב) ות"ח יעקב תושבחה דאבהן ואיהו כללא דכלהו ובגין דאיהו כללא דכלא בג"כ איהו קאים לאנהרא לסיהרא דיעקב איהו קאים לאתקנא לתפלת ערבית. והוא כי תפלות אבות תקנום כמ"ש בגמ' ומד"ר אברהם תיקן תפלת שחרית שנ' אל המקום אשר עמד שם ואין עמידה אלא תפלה כו' ותפלתו הוא בבוקר באור היום שמרמז שלא היה לפניו שום חשכות מאור קדושתו ית' והיה כעומד לפני המלך ממש. וכמו כן יצחק תיקן תפלת מנחה ג"כ עדיין יום הוא ולמדו מדכ' יוצא יצחק לשוה בשדה ואין שיחה אלא תפלה. שהי' ג"כ בהיר לפניו אור קדושתו ית"ש ושפך לפניו שיחתו כמספר למלך ענין מצבו ומשיח לפניו כל לבו. אמנם יעקב אע"ה כיון שראה שהוא תכלית הבריאה בעולם והוא שורש המרכבה כולה. והיינו כששמע שקראוהו המלאכים שמש אתא שמשא ששמו כשמו של הקב"ה שנקרא שמש כמש"נ כי שמש ומגן ה' אלהים (וכמו"ש פ"ט י). וכן אמרו (מגילת ית.). שקראו הקב"ה ליעקב אל כו' ויקרא לו ליעקב אל. וכן נקרא שמש שמאיר לסיהרא קדישא שתאיר אף בחשכת הלילה. ולכן לן שם ותיקן תפלת ערבית כמו שדרשו ממש"נ ויפגע במקום. והיינו שאף שיהיה לאדם החשכות שלא יראה אור קדושתו מחמת החשך הגדול שמחשיך לו ג"כ תועיל לו תשובה ותפלה שיזכה לראות אור מתוך החושך. וזש"נ ויפגע במקום כי פגיעה הוא לשון התדבקות ממש שכן מורה לשון פגיעה ומצד שהתדבק עצמו בהקב"ה הוא ממש כביכול אורו של הקב"ה. וזש"נ וילן שם שתיקן תפלת ערבית לאנהרא לסיהרא כי בא השמש שהמלאכים קראוהו שמש אתא שמשא וכדמסיק מי גילה לו ששמי שמש. וזש"נ אח"כ ויאמר וגו' מחרן אנהנו שאמרנו במד"ר (פ' ע) מחרונו של הקב"ה אנו בורחים ויאמר להם הידעתם את לבן וא' במד"ר הידעתם את מי שעתיד ללכן עונותיכם כשלג. והיינו שיש ביכולת להסיר החשכות ולזכות לאור גדול:

20

30

10

20

30